

Arrest

nr. 210 809 van 11 oktober 2018
in de zaak RvV X / II

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. VAN LAER
Broederminstraat 38
2018 ANTWERPEN**

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.**

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 25 juni 2018 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 24 mei 2018 tot afgifte van een inreisverbod.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 september 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 oktober 2018.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. VAN LAER, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 24 mei 2018 legt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris (hierna: de gemachtigde) de verzoekende partij een inreisverbod op van 8 jaar.

Dit is de bestreden beslissing, en ze is als volgt gemotiveerd:

“Aan de Heer<1>:

naam : P.

voornaam : A.

geboortedatum : 06.12.1966

geboorteplaats : Gradishte, Lushnje

nationaliteit : Albanië

wordt een inreisverbod voor 8 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven. 1

De beslissing tot verwijdering van 16/05/2018 gaat gepaard met dit inreisverbod. 2

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Overeenkomstig artikel 74/11, §1,4 alinea van de Wet 15/12/1980:*

Gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van acht jaar, omdat de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden

Betrokkene heeft zich reeds niet aan de verwijderingsmaatregel gehouden.

Betrokkene heeft geen officieel verblijfsadres.

Betrokkene heeft nooit een poging ondernomen zijn verblijf te regulariseren.

Betrokkene werd reeds op 11/06/2017 naar Albanië gerepatrieerd

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het Inreisverbod van 3 jaar dat hem betekend werd op 23/05/2017.

Op 12/04/2018 heeft betrokkene een veroordeling opgelopen van 4 maanden door de rechtbank van Antwerpen voor inbreuk op de wetgeving inzake drugs.

Op 10/01/2018 heeft betrokkene een veroordeling opgelopen van 2 jaar gevangenis met uitstel 5 jaar voor 18 maanden

Gevangenis door de rechtbank van Antwerpen voor andere misdrijven (Inbreuk op de wetgeving inzake drugs) ; als dader of mededader.

Gelet op de herhaling van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Overwegende dat uit de terugkerende aard van het misdadige gedrag van betrokkene legitiem kan afgeleid worden dat deze laatste een reële en actuele bedreiging voor de openbare orde vertegenwoordigt.

Overwegende dat de persoonlijkheid van betrokkene een gevaar betekent voor de openbare orde en voor andermans gezondheid in de mate dat het verspreiden van verdovende middelen een ware plaag voor de bevolking betekent;

In zijn vragenlijst hoorplicht ingevuld op 11/12/2017 heeft betrokkene verklaard een duurzame relatie in België te hebben.

Betrokkene diende een huwelijksdossier met een Belgische onderdane. Op 12/01/2018 werd zijn huwelijksaanvraag geweigerd door de Burgerlijke Stand van Deurne. Bovendien, geeft zijn intentie om te huwen hem niet automatisch recht op een verblijf. We kunnen dus concluderen dat een terugkeer naar Albanië geen schending van artikel 8 van het EVRM inhoudt. Zowel betrokkene als zijn partner, wisten verder dat het gezinsleven in België vanaf het begin precair was, gelet op de illegale verblijfssituatie van betrokkene in België.

Bovendien het feit dat de partner van betrokkene in België verblijft, kan niet worden behouden in het kader van de bepalingen van artikel 8§1 van het EVRM aangezien betrokkene inbreuken heeft gepleegd die de openbare orde van het land schaden zoals bepaald in artikel 8§2 van het EVRM. Uit de bepalingen van het tweede lid van art. 8 van het EVRM blijkt dat het recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven niet absoluut is.

Betrokkene heeft geen vrees in het kader van artikel 3 EVRM vermeld.

Gelet op de herhaling van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde zeer ernstig te verstoren.

Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde is een Inreisverbod van 8 jaar proportioneel. (...)"

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 74/11 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van het redelijkheidsbeginsel, van de materiële motiveringsplicht, van de artikelen 2 en 3 van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen van 29 juli 1991 en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

De verzoekende partij licht het eerste middel als volgt toe:

“EERSTE MIDDEL: art. 74/11 Vreemdelingenwet; Schending van het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht. Schending van artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen. Schending van het zorgvuldigheidsbeginsel

Eerste onderdeel

Verweerder staaft bestreden beslissing op de zogenaamde bepaling art. 74/11, § 1,4° van de Wet van 15/12/1980.

Verder stelt bestreden beslissing: '4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden'.

Artikel 74/11 Vw. luidt sinds de laatste wijziging als volgt:

§1

De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

1°

indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2°

indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

2[De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien:

1°

de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden;

2°

de onderdaan van een derde land een huwelijk, een partnerschap of een adoptie uitsluitend heeft aangegaan om toegelaten te worden tot verblijf of om zijn recht op verblijf in het Rijk te behouden.

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

§2

De minister of zijn gemachtigde onthoudt zich er van een inreisverbod op te leggen wanneer hij het verblijf van de onderdaan van een derde land overeenkomstig artikel 61/3, § 3, of 61/4, § 2 beëindigt, onverminderd § 1, tweede lid, 2°, op voorwaarde dat hij geen 3[bedreiging]3 vormt voor de openbare orde of nationale veiligheid.

De minister of zijn gemachtigde kan zich onthouden van het opleggen van een inreisverbod in individuele gevallen, omwille van humanitaire redenen.

§3

Het inreisverbod treedt in werking de dag waarop de beslissing met betrekking tot het inreisverbod wordt betekend.

Het inreisverbod kan niet ingaan tegen de bepalingen betreffende het recht op internationale bescherming, zoals gedefinieerd in de artikelen 9ter, 48/3 en 48/4.]1

Art. 74/11 Vw. kent duidelijk geen eerste paragraaf, vierde bolletje, en al zeker niets over 'het duidelijk maken dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden'. Derhalve vermeldt verweerder een onbestaande rechtsgrond en faalt hij totaal in zijn formele motiveringsplicht.

Tweede onderdeel

In het geval verweerder zou verwijzen naar art. 74/11, §1, vierde lid - quod non-, dan dient verzoeker hieromtrent het een en ander op te merken.

Art. 74/11, §1, vierde lid Vw luidt als volgt (eigen onderlijning):

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

Verweerder verwijst naar een aantal elementen en stelt hierna het volgende:

- *... kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.*
- *.... kan afgeleid worden dat deze laatste een reële en actuele bedreiging van de openbare orde vertegenwoordigt.*
- *... de persoonlijkheid van betrokkene een gevaar betekent voor de openbare orde*
- *.... geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden*
- *Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale manier in België te verblijven en om de openbare orde zeer ernstig te verstoren.*

Op geen enkel moment stelt of toont verweerder aan dat verzoeker een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid. Nergens vermeldt hij ook uitdrukkelijk dat dit het geval is.

De wetgever heeft bovendien niet willekeurig het begrip 'ernstige bedreiging' ingevoerd.

Naar analogie met de rechtspraak nr. 200 119 van 22 februari 2018 van Uw raad, dient er te worden gesteld dat er sprake is van een gradatie in de gebruikte begrippen en dat een 'ernstige bedreiging' niet willekeurig ingevuld kan worden.

"2.8. De wetgever benadrukte dat er een onderscheid moet worden gemaakt tussen "redenen van openbare orde", "ernstige redenen van openbare orde" en "dwingende redenen van openbare orde" en dat deze gradaties ook gelden voor de nationale veiligheid. Opnieuw benadrukt de wetgever dat de begrippen afkomstig zijn uit "Europese akten" en dat de begrippen conform de rechtspraak van het Ho van Justitie moeten worden geïnterpreteerd. Voor wat betreft het begrip "ernstige redenen van openbare orde", waarvan in casu toepassing wordt gemaakt, wordt dit door de wetgever omschreven als de vertaling van "het idee dat de omstandigheden van het geval een belangrijkere graad van ernst moeten vertonen" dan gewone redenen van openbare orde."

Dit wordt bovendien duidelijk gesteld in arrest nr. 191383 van 4 september 2017 van Uw Raad (eigen onderlijning):

"Bovendien wijst de Raad erop dat in de bestreden beslissing wordt gesteld dat "gezien maatschappelijk impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden. De motivering dat de verzoekende partij geacht wordt door haar gedrag de openbare orde te kunnen' schaden, volstaat niet in het licht van artikel 74/11. §1. vierde lid, van de Vreemdelingenwet. De gemachtigde van de staatssecretaris moet niet aantonen dat de verzoekende partij geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden. In het licht van artikel 74/11, §1 vierde lid, van de Vreemdelingenwet moet de gemachtigde van de staatssecretaris in de bestreden beslissing vaststellen dat de verzoekende partij een ernstige bedreiging vormt voor fundamenteel belang van de samenleving."

De motivering van bestreden beslissing toont derhalve onvoldoende aan dat er sprake is van een ernstige bedreiging van de openbare orde, in de zin van art. 74/11 Vw.

Derde onderdeel

In het geval verweerder zou willen verwijzen naar art. 74/11, §1, vierde lid Vw.- quod non-, dan dient verzoeker hieromtrent ook nog het volgende op te merken. Artikel 74/11, §1, vierde lid Vw. is duidelijk dat enkel bij een ernstige bedreiging van de openbare orde of de nationale veiligheid er een inreisverbod van meer dan vijf jaar kan worden opgelegd.

Verweerder verwijst in bestreden beslissing steeds naar de notie 'openbare orde'. Conform de rechtspraak nr. 200 119 van 22 februari 2018 van Uw raad, dient het begrip 'openbare orde' volgens de Europese rechtspraak van het Hof van Justitie te worden uitgelegd (eigen onderlijning):

2.8. De wetgever benadrukte dat er een onderscheid moet worden gemaakt tussen "redenen van openbare orde", "ernstige redenen van openbare orde" en "dwingende redenen van openbare orde" en dat deze gradaties ook gelden voor de nationale veiligheid. Opnieuw benadrukt de wetgever dat de begrippen afkomstig zijn uit "Europese akten" en dat de begrippen conform de rechtspraak van het Hof van Justitie moeten worden geïnterpreteerd. Voor wat betreft het begrip "ernstige redenen van openbare orde", waarvan in casu toepassing wordt gemaakt, wordt dit door de wetgever omschreven als de vertaling van "het idee dat de omstandigheden van het geval een belangrijkere graad van ernst moeten vertonen" dan gewone redenen van openbare orde.

Het arrest nr. 191 383 van 4 september 2017 stelt hierover het volgende (eigen onderlijning):

Artikel 74/11, §1, van de Vreemdelingenwet is een omzetting van artikel 11, punt 2, van de Terugkeerrichtlijn (Pb.L. 24 december 2008, afl. 348, 98 e.v.). Artikel 11, punt 2, van deze richtlijn stelt: "2. De duur van het inreisverbod wordt volgens alle relevante omstandigheden van het individuele geval bepaald, en bedraagt in principe niet meer dan vijf jaar. De duur kan meer dan vijf jaar bedragen indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde, de openbare veiligheid of de nationale veiligheid. " Uit zowel de nationale wetsbepaling als de Europese richtlijn volgt dus dat de duur van een inreisverbod meer dan vijf jaar kan bedragen. Dit wordt door de verzoekende partij niet betwist.

Het bestuur beschikt bij het bepalen van de duur van een inreisverbod over een discretionaire bevoegdheid. In casu werd toepassing gemaakt van het vierde lid van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet. Daarin wordt voorzien dat de verwijderingsmaatregel kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar indien de betrokkene een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of voor de openbare veiligheid. In dit verband wijst de Raad erop dat de omvang van de motiveringsplicht evenredig is met de omvang van de discretionaire bevoegdheid waarover de overheid beschikt. Het bestuur dient in casu dan ook te verantwoorden waarop haar keuze voor een inreisverbod van zes jaar berust. Dit betekent echter niet dat de gemachtigde van de staatssecretaris moet motiveren waarom niet voor een kortere termijn wordt gekozen.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de Vreemdelingenwet blijkt bovendien dat artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet een omzetting vormt van artikel 11 van de Terugkeerrichtlijn. In die zin wordt in de parlementaire voorbereiding m.b.t. artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet en het inreisverbod het volgende benadrukt: "De richtlijn legt echter op dat men tot een individueel onderzoek overgaat (overweging 6). dat men rekening houdt met "alle omstandigheden eigen aan het geval" en dat men het evenredigheidsbeginsel respecteert. " (Parl.St. Kamer, 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23).

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat het begrip "gevaar voor de openbare orde" noch bij de definities in artikel 3 van de Terugkeerrichtlijn, noch elders in de Terugkeerrichtlijn is gedefinieerd. Evenmin is het begrip gedefinieerd in de Vreemdelingenwet. Het Hof van Justitie (hierna: het Hof) heeft in de zaak Z. Zh. en I.O. t. Staatssecretaris voor Veiligheid en Justitie (C-554/13) van 11 juni 2015 richtlijnen vastgesteld voor de interpretatie van het begrip "gevaar voor de openbare orde" in het kader van artikel 7, lid 4, van de Terugkeerrichtlijn. Deze richtlijnen van het Hof hebben weliswaar betrekking op het afzien van een toekenning van een termijn voor vrijwillig vertrek, doch kunnen naar analogie worden toegepast op het aanvoeren van de openbare ordeproblematiek in de motiverings van de duur van het inreisverbod. Immers blijkt uit verschillende arresten van het Hof van Justitie dat het Hof de begrippen "openbare orde" en "openbare veiligheid" op dezelfde manier tracht uit te leggen (zie og. HvJ 10 februgi 2000, C-340/97, Nazli; HvJ 11 juni 2015. C-554/13. Zh. en O en HvJ 15 februari 2016

C601/15 J.N. (grote kamer)). De verwerende partij kan in haar nota met opmerkingen dan ook niet dienstig stellen dat de verzoekende partij niet kan verwijzen naar het arrest P.I. v Oberburaermeisterin van het Hof daar het enkel betrekking heeft op verwijderingsmaatregelen, terwijl de bestreden beslissing in casu een inreisverbod is.

Uit het arrest C-554/13 blijkt dat de verwerende partij, om zich wegens het bestaan van een gevaar voor de openbare orde op de uitzondering in die bepaling te kunnen beroepen, in staat is aan te tonen dat de betrokkene inderdaad een dergelijk gevaar vormt (HvJ 11 juni 2015, nr. C-554/13, pt46).

Artikel 74/11, §1, vierde lid, van de Vreemdelingenwet bepaalt dan ook uitdrukkelijk dat een beslissing tot verwijdering enkel gepaard kan gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de vreemdeling een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid. Dit is in tegenstelling tot artikel 7, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet, die de grondslag vormt voor een bevel om het grondgebied te verlaten, tegen iemand die "door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden."

In dit arrest (C-554/13) wordt voor recht verklaard dat in geval van een illegaal op het grondgebied van een lidstaat verblijvende derdelander, die wordt verdacht van het plegen van een naar nationaal recht als misdrijf strafbaar gesteld feit of daarvoor strafrechtelijk is veroordeeld, andere gegevens, zoals de aard en de ernst van dat feit, of het tijdsverloop sinds dat feit werd gepleegd van belang kunnen zijn bij de beoordeling of die derdelander een gevaar vormt voor de openbare orde. In de punten 50 en 57 van het arrest stelt het Hof dat geval per geval dient te worden beoordeeld of de persoonlijke gedragingen van de betrokken derdelander een daadwerkelijk en actueel gevaar vormen voor de openbare orde van de betrokken lidstaat en dat indien niet naar behoren rekening wordt gehouden met deze persoonlijk gedragingen en het gevaar dat van die gedragingen uitgaat voor de openbare orde, de lidstaat voorbijgaat aan de vereisten die voortvloeien uit het individueel onderzoek van het betrokken geval en uit het evenredigheidsbeginsel." Daaruit volgt dat het enkele feit dat een derdelander wordt verdacht van het plegen van een naar nationaal recht als misdrijf strafbaar gesteld feit of daarvoor is veroordeeld, er op zich geen rechtvaardiging voor kan vormen dat deze derdelander wordt beschouwd als een gevaar voor de openbare orde. (...) Evenwel moet worden gepreciseerd dat een lidstaat kan constateren dat er sprake is van een gevaar voor de openbare orde in het geval van een strafrechtelijke veroordeling, ook al is deze niet onherroepelijk, wanneer die veroordeling, samen met alle andere omstandigheden van de situatie van de betrokkene, een dergelijke constatering rechtvaardigt." Het Hof bepaalt uitdrukkelijk in punt 60 van voormeld arrest dat het begrip "gevaar voor de openbare orde" hoe dan ook veronderstelt dat er, naast de verstoring van de maatschappelijke orde die bij elke wetsovertreding plaatsvindt, sprake is van een werkelijke, actuele en ernstige bedreiging die een fundamenteel belang van de samenleving aantast (zie naar analogie arrest Gaydarov, C 430/10, punt 33 en aldaar aangehaalde rechtspraak). In dit verband beklemtoont het Hof dat in het kader van een beoordeling van het begrip "gevaar voor de openbare orde" alle feitelijke en juridische gegevens betreffende de situatie van de betrokken derdelander waardoor kan worden verduidelijkt of diens persoonlijke gedragingen een dergelijke bedreiging vormen, relevant zijn. In het geval van een derdelander, die wordt verdacht van het plegen van een naar nationaal recht als misdrijf strafbaar gesteld feit of daarvoor strafrechtelijk is veroordeeld, behoren bijgevolg de aard en de ernst van dat feit en het tijdsverloop sinds het plegen ervan, tot de gegevens die in dat verband relevant zijn (HvJ 11 juni 2015, nr. C-554/13, pt 60-61).

Uit de bestreden beslissing moet dus blijken waarom de gemachtigde van de staatssecretaris meent dat de verzoekende partij een werkelijke, actuele en ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid. In casu wordt in de bestreden beslissing het volgende gemotiveerd:

"Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan niet-verzekering, feit waarvoor hij op 07/03/2016 door de Correctionele Rechtbank van Antwerpen werd veroordeeld tot een definitieve gevangenisstraf van 6 maanden." Hierop concludeert de verwerende partij dat: "Gezien maatschappelijk impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden. Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde zwaar te verstoren".

De verzoekende partij betoogt terecht dat in de bestreden beslissing onvoldoende wordt aangetoond dat zij een werkelijke, actuele en ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid. In de bestreden beslissing wordt louter verwezen naar de strafrechtelijke veroordeling en stelt de gemachtigde van de staatssecretaris dat deze feiten een maatschappelijke impact hebben.

Uit het administratief dossier en de bestreden beslissing blijkt dat de verzoekende partij veroordeeld werd voor het niet verzekeren van een motorvoertuig. In dit verband wijst de Raad erop dat een strafrechtelijke veroordeling kan meegenomen worden in het individueel onderzoek waarom iemand een

ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde, maar er mag niet automatisch een besluit worden genomen waarbij een persoon een inreisverbod voor meer dan vijf jaar wordt opgelegd louter omdat hij voor het plegen van een strafbaar feit is veroordeeld. Het bestaan van een strafrechtelijke veroordeling doet ter zake voor zover uit de omstandigheden die tot deze veroordeling hebben geleid, blijkt van het bestaan van een persoonlijk gedrag dat een actuele bedreiging van de openbare orde vormt (zie ook HvJ 27 oktober 1977, C-30/77, Bouchereau). Het Hof stelt echter ook dat er sprake moet zijn van een werkelijke, actuele en ernstige bedreiging die een fundamenteel belang van de samenleving aantast (zie naar analogie arrest Gaydarov, C 430/10, punt 33 en aldaar aangehaalde rechtspraak). In de bestreden beslissing wordt enkel de strafrechtelijke veroordeling vermeld en gesteld dat deze feiten een maatschappelijke impact hebben. Dit voldoet niet om aan te tonen dat de verzoekende partij een werkelijke, actuele en ernstige bedreiging vormt die een fundamenteel belang van de samenleving aantast. Bovendien wijst de Raad erop dat in de bestreden beslissing wordt gesteld dat "gezien maatschappelijk impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden". De motivering dat de verzoekende partij geacht wordt door haar gedrag de openbare orde te 'kunnen' schaden, volstaat niet in het licht van artikel 74/11, §1, vierde lid, van de Vreemdelingenwet. De gemachtigde van de staatssecretaris moet niet aantonen dat de verzoekende partij geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden. In het licht van artikel 74/11, §1 vierde lid, van de Vreemdelingenwet moet de gemachtigde van de staatssecretaris in de bestreden beslissing vaststellen dat de verzoekende partij een ernstige bedreiging vormt voor fundamenteel belang van de samenleving. In dit verband wijst de Raad er ook op dat het niet aan de Raad toekomt om op basis van de gegevens van het dossier in het arrest te motiveren waarom de verzoekende partij al dan niet een werkelijke, actuele en ernstige bedreiging vormt voor fundamenteel belang van de samenleving. De Raad kan als annulatierechter enkel een wettigheidstoezicht op de bestreden beslissing uitoefenen (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Memorie van Toelichting, Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 94). Dit houdt in dat de Raad in het raam van de uitoefening van zijn wettelijk toezicht niet bevoegd is om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet tot een onredelijk besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Gelet op het voorgaande concludeert de Raad dat de gemachtigde van de staatssecretaris onvoldoende heeft aangetoond waarom de verzoekende partij een actueel en daadwerkelijk ernstig risico vormt op de openbare orde. De loutere mogelijkheid om een risico te kunnen vormen, is geen afdoende motivering, gelet op de interpretatie van het begrip 'openbare orde' door het Hof. Noch wordt in de bestreden beslissing duidelijk gemaakt waarom een eenmalige strafrechtelijke veroordeling voor het niet verzekeren van een motorvoertuig ervoor zorgt dat de verzoekende partij een actuele, werkelijke en ernstige bedreiging vormt, die een fundamenteel belang van de samenleving aantast.

De opmerkingen in de nota van de verwerende partij doen aan deze vaststellingen geen afbreuk, noch kunnen zij de vastgestelde schending van de materiële motiveringsplicht remediëren. Een schending van de materiële motiveringsplicht juncto artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet wordt aannemelijk gemaakt. Het middel is, in de aangegeven mate, gegrond.

Zie ook nog arrest hof van Justitie dd. 08.05.2018, C-225/16 (eigen onderlijning):

Wat ten tweede de omstandigheid betreft dat het inreisverbod berust op redenen van openbare orde, heeft het Hof reeds geoordeeld dat artikel 20 VWEU niet afdoet aan de mogelijkheid voor de lidstaten om zich te beroepen op een uitzondering in verband met, inzonderheid, de handhaving van de openbare orde of de bescherming van de openbare veiligheid. Aangezien de situatie van verzoekers in de hoofdzaken binnen de werkings sfeer van het Unierecht valt, moet bij de beoordeling van deze situatie evenwel rekening worden gehouden met het recht op eerbiediging van het privéleven en van het familie- en gezinsleven, zoals geformuleerd in artikel 7 van het Handvest, waarbij dit artikel in voorkomend geval moet worden gelezen in samenhang met de verplichting om het in artikel 24, lid 2, van het Handvest erkende belang van het kind in aanmerking te nemen (zie in die zin arresten van 13 september 2016, Rendón Marin, C-165/14, EU:C:2016:675, punt 81, en 13 september 2016, CS, C-304/14 EU:C:2016:674, punt 36).

91 Bovendien moeten de begrippen „openbare orde” en „openbare veiligheid”, daar zij dienen als rechtvaardiging voor een afwijking van het verblijfsrecht van Unieburgers en hun familieleden, strikt worden opgevat. Het begrip „openbare orde” onderstelt dus hoe dan ook, naast de versterking van de

maatschappelijke orde die bij elke wetsovertreding plaatsvindt, dat er sprake is van een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging die een fundamenteel belang van de samenleving aantast. Wat het begrip „openbare veiligheid” betreft, blijkt uit de rechtspraak van het Hof dat het ziet op zowel de interne als de externe veiligheid van een lidstaat, zodat de openbare veiligheid in gevaar kan worden gebracht door de aantasting van het functioneren van instellingen en essentiële openbare diensten, door risico's voor het leven van de bevolking, door het risico op een ernstige verstoring van de externe betrekkingen of van de vreedzame co-existentie van de volkeren en door de aantasting van militaire belangen. Het Hof heeft tevens geoordeeld dat de bestrijding van georganiseerde drugscriminaliteit of van terrorisme onder het begrip „openbare veiligheid” valt (zie in die zin arresten van 13 september 2016, Rendôn Marin, C-165/14, EU:C:2016:675, punten 82 en 83, en 13 september 2016, CS, C-304/14, EU:C:2016:674, punten 37-39).

92 In deze context moet worden vastgesteld dat de weigering om een verblijfsrecht toe te kennen met het Unierecht in overeenstemming zou zijn voor zover zij is gebaseerd op de vaststelling dat er, met name gelet op de strafbare feiten die zijn gepleegd door een derdelander, sprake is van een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor de openbare orde of de openbare veiligheid, ook al zou die weigering voor de Unieburger die een familielid van die derdelander is, de verplichting met zich meebrengen om het grondgebied van de Unie te verlaten (zie in die zin arresten van 13 september 2016, Rendôn Marin, C-165/14, EU:C:2016:675, punt 84, en 13 september 2016, CS, C-304/14, EU:C:2016:674, punt 40).

93 Deze gevolgtrekking mag evenwel niet automatisch, louter op basis van het strafblad van de betrokkene, worden gemaakt. Zij kan in voorkomend geval enkel voortkomen uit een concrete beoordeling van alle actuele en relevante omstandigheden van het individuele geval, in het licht van het evenredigheidsbeginsel, het belang van het kind en de grondrechten, waarvan het Hof de eerbiediging verzekert (arresten van 13 september 2016, Rendôn Marfn, C-165/14, EU:C:2016:675, punt 85, en 13 september 2016, CS, C-304/14, EU:C:2016:674, punt 41).

94 Bij deze beoordeling moet aldus met name rekening worden gehouden met het gedrag van de betrokkene, de duur en de rechtmatigheid van diens verblijf op het grondgebied van de lidstaat in kwestie, de aard en de ernst van het gepleegde strafbare feit, de mate van actueel gevaar van de betrokkene voor de samenleving, de leeftijd van de eventueel betrokken kinderen en hun gezondheidstoestand alsmede hun economische en gezinssituatie (arresten van 13 september 2016, Rendôn Marin, C-165/14, EU:C:2016:675, punt 86, en 13 september 2016, CS, C-304/14, EU:C:2016:674, punt 42).

Bestreden beslissing houdt niet daadwerkelijk rekening met het gedrag van verzoeker, de duur, de rechtmatigheid, de aard en de ernst van het feit, het actuele gevaar, zijn kinderen, de economische situatie,...

Bovendien wordt op geen enkel moment effectief aangetoond dat er sprake is van een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging van een fundamenteel belang van de samenleving. Verweerder verwijst enkel naar twee veroordelingen, maar dit is onvoldoende in het licht van de bovenstaande rechtspraak. Hij verwijst voor het overige naar enkele motieven die onmogelijk als een bedreiging van de openbare orde kunnen worden beschouwd (geen officieel adres, geen poging tot regulariseren,...). Bovendien vermeldt verweerder niet wanneer de feiten plaatsvonden zodat het actueel karakter niet is aangetoond. De vermelding dat er sprake is van een terugkerende aard van misdadig gedrag' is een vage en lukrake bewering die niet bijdraagt aan de motivering van bestreden beslissing.

Verzoeker kreeg daarenboven beperkte straffen een straf met uitstel, met uitzondering van de gevangenisstraf van zes maanden en een geldboete van 250 euro (vonnis dd. 10.01.2018) en een gevangenisstraf van vier maanden (vonnis dd. 12.04.2018).

Verder vermeldt het vonnis dd. 12.04.2018 dat de feiten uit het vonnis dd. 10.01.2018 als een opeenvolgende en voortgezette uitvoering van hetzelfde opzet zijn. Verweerder stelt dat verzoeker op 12.04.2018 en op 10.01.2018 voor 'andere misdrijven' werd veroordeeld en dat er sprake is van herhaling. Dit gaat dus niet op in het licht van zijn motiveringsplicht.

Verzoeker is bovendien gehuwd met een Belgische onderdaan (zie stuk 4) en tracht wel degelijk zijn verblijf te regulariseren. Er is dus niet louter een duurzame relatie of een huwelijksaanvraag maar een afgesloten huwelijk.

Hij heeft bovendien een dochter in Italië. Verweerder vermeldt hierover niets. Evenwel heeft het inreisverbod voor het gehele Schengengebied hierop een grote impact.

Tenslotte werkte verzoeker ook als truckchauffeur (zie stuk 5). Met zijn economische situatie wordt ook geen rekening gehouden. Nochtans heeft een inreisverbod van maar liefst achter jaar een immense impact op zijn werk als vrachtwagenchauffeur aangezien dit het grensoverschrijdend vrachtverkeer nagenoeg onmogelijk maakt.”

2.2. De verwerende partij repliceert in de nota met opmerkingen als volgt:

“In het eerste middel haalt verzoeker de schending aan van artikel 74/11 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van de materiële motiveringsplicht, evenals van het redelijkheids- en het zorgvuldigheidsbeginsel.

In een eerste onderdeel betoogt verzoeker dat artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet geen eerste paragraaf, vierde bolletje kent.

In een tweede onderdeel betoogt hij dat, in het geval er verwezen zou worden naar het vierde lid van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet, hij geen ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of nationale veiligheid. Hij verwijst hierbij naar een aantal arresten van de Raad.

In een derde onderdeel stelt verzoeker dat het begrip ‘openbare orde’ conform de rechtspraak van het Hof van Justitie dient uitgelegd te worden. De bestreden beslissing zou niet daadwerkelijk rekening houden met zijn gedrag, de duur, de rechtmatigheid, de aard en de ernst van het feit, het actuele gevaar, zijn kinderen, de economische situatie, Er zou op geen enkel moment effectief aangetoond zijn dat er sprake is van een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging van een fundamenteel belang van de samenleving. Hij is gehuwd met een Belgische onderdane en tracht zijn verblijf te regulariseren. Er zou niets vermeld zijn over zijn dochter in Italië. Ook met zijn economische situatie – verzoeker werkte als truckchauffeur – zou geen rekening gehouden zijn.

Verwerende partij heeft de eer te antwoorden, dat zoals verzoeker heeft afgeleid, dat met de vermelding ‘artikel 74/11, §1, 4° alinea van de Wet 15/12/1980” verwezen wordt naar §1, vierde lid van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet, dat luidt als volgt:

“De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.”

In de bestreden beslissing wordt gemotiveerd waarom verzoeker, door zijn gedrag, geacht wordt een ernstige bedreiging te vormen voor de openbare orde of de nationale veiligheid. Er werd verwezen naar:

- De veroordelingen inzake de drugswetgeving
- De herhaling van die feiten

Er werd verder verwezen naar

- Zich niet te hebben gehouden aan de verwijderingsmaatregel
- Geen officieel adres in België te hebben
- Geen poging ondernomen te hebben om zijn verblijf in België te regulariseren
- De weigering van de huwelijksaanvraag
- Geen vrees voor een schending van artikel 8 EVRM

Verzoeker betwist niet meerdere malen veroordeeld te zijn geweest voor inbreuken op de drugswetgeving. Wat de handel in en het gebruik van verdovende middelen betreft, heeft het Hof van Justitie al meerdere malen gesteld dat een lidstaat, in het kader van de handhaving van de openbare orde, zulk gebruik als een zodanig gevaar voor de samenleving kan beschouwen dat ten aanzien van vreemdelingen die de wetgeving inzake verdovende middelen overtreden, bijzondere maatregelen gerechtvaardigd zijn. Gelet op deze rechtspraak concludeert het Hof van Justitie dat georganiseerde drugshandel a fortiori onder het begrip ‘openbare orde’ valt (HvJ 23 november 2010, C-145/09, Tsakouridis, pt. 54). Daarnaast heeft het Hof van Justitie geoordeeld dat georganiseerde drugshandel ook onder het begrip ‘nationale veiligheid’ kan vallen, daar het een diffuse vorm van criminaliteit is, met indrukwekkende economische en operationele middelen en zeer dikwijls grensoverschrijdende connecties. In die zin wordt, gelet op de verwoestende effecten van de met deze handel verbonden criminaliteit, in punt 1 van de considerans 1 van het kaderbesluit 2004/757/JBZ overwogen dat de

illegale drugshandel een bedreiging vormt voor de gezondheid, de veiligheid en de levenskwaliteit van de burgers van de Unie, alsook voor de wettige economie, de stabiliteit en de veiligheid van de lidstaten. Het Hof van Justitie heeft na zijn vaststelling dat drugsverslaving een ramp is voor de individuele mens en een economisch en sociaal gevaar voor de mensheid, verklaard dat de georganiseerde drugshandel zulke vormen kan aannemen dat zij een rechtstreekse bedreiging vormt voor de gemoedsrust en de fysieke veiligheid van de bevolking als geheel of een groot deel daarvan (HvJ 23 november 2010, C-145/09, Tsakouridis, pt. 46-47). Als gevolg van deze overwegingen, besluit het Hof van Justitie derhalve dat de “de bestrijding van de georganiseerde drugscriminaliteit onder het begrip ‘ernstige redenen van openbare orde of openbare veiligheid’ valt” (HvJ 23 november 2010, C-145/09, Tsakouridis, pt. 56).

In casu oordeelde het Bestuur dat verzoeker een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt, daar hij zich schuldig heeft gemaakt aan inbreuken op de wetgeving inzake drugs, waarvoor hij werd veroordeeld. Het Bestuur verwijst naar de maatschappelijke ernst van deze feiten, naar het georganiseerd karakter ervan en naar de actieve bijdrage van verzoeker in de werking van de drugshandel. Er werd in deze tevens rekening gehouden met de persoonlijke omstandigheden van verzoeker, evenals met de informatie die hij aan het Bestuur heeft meegedeeld in zijn vragenlijst hoorrecht van 11.12.2017, waarin hij trouwens geen melding maakte van een dochter in Italië.

Verzoeker toont niet aan dat het Bestuur in casu een incorrecte beoordeling van de feiten heeft gemaakt of op grond van deze feiten niet kon komen tot de vaststelling dat er sprake is van een voldoende ernstige bedreiging voor de openbare orde. Verder dient opgemerkt te worden dat de Correctionele Rechtbank Antwerpen verzoeker veroordeelde tot een gevangenisstraf van 2 jaar, zodat dit vonnis de ernst van de feiten onderschrijft.

De vaststelling van een actuele bedreiging vereist weliswaar dat de betrokken vreemdeling een neiging vertoont om een crimineel gedrag in de toekomst voort te zetten, vol te houden of te herhalen, doch “dat het ook mogelijk is dat het enkele feit van het voorafgaand gedrag voldoet aan de voorwaarden voor een dergelijke bedreiging van de openbare orde” (HvJ 27 oktober 1977, C-30/77 Bouchereau, pt. 29). Het actueel karakter van de bedreiging kan in bepaalde gevallen derhalve reeds voortvloeien uit de aard en ernst van de gepleegde feiten. Zoals blijkt uit een lezing van de bestreden beslissingen heeft het Bestuur de aandacht gevestigd op de ernst van de gepleegde feiten, waarbij wordt aangegeven dat:

“Overwegende dat er uit de terugkerende aard van het misdadige gedrag van betrokkene legitiem kan afgeleid worden dat deze laatste een reële en actuele bedreiging voor de openbare orde vertegenwoordigt Overwegende dat de persoonlijkheid van betrokkene een gevaar betekent voor de openbare orde en voor andermans gezondheid in de mate dat het verspreiden van verdovende middelen een ware plaag voor de bevolking betekent;”

Verzoeker toont niet aan met welke gekende elementen het Bestuur, bij het nemen van de bestreden beslissingen, geen rekening zou gehouden hebben.

Nu geen kennelijke wanverhouding werd aangetoond tussen de overwegingen die de bestreden beslissing onderbouwen en het dispositief van deze beslissing kan verzoeker ook niet gevolgd worden waar hij stelt dat het redelijkheidsbeginsel geschonden werd (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de juridische en feitelijke motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Verzoeker, die geen concrete elementen aanbrengt ter weerlegging van de motieven van de bestreden beslissing, toont niet aan dat de bestreden beslissing werd genomen met schending van de materiële motiveringsplicht.

Het eerste middel is niet ernstig.”

2.3. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestreden beslissing ten gronde liggen en dit op afdoende wijze. Het afdoend karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansreden van deze uitdrukkelijk motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 17 december 2014, nr. 229.582).

In een eerste onderdeel stelt de verzoekende partij dat de bestreden beslissing als juridische grondslag artikel 74/11, § 1, 4° van de vreemdelingenwet vermeldt, maar dat artikel 74/11 geen 1ste paragraaf, vierde bolletje kent en niets zegt over *“het duidelijk maken dat hij zich niet aan verwijderingsmaatregel wil houden”*. Om deze redenen is de verzoekende partij van oordeel dat er sprake is van een onbestaande rechtsgrond en dat de formele motiveringsplicht geschonden is.

De bestreden beslissing vermeldt het volgende:

“overeenkomstig artikel 74/11, § 1, 4° alinea van de wet van 15/12/1980:

Gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van acht jaar omdat de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde en de nationale veiligheid.

4° betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen officieel verblijfsadres

Betrokkene heeft nooit een poging ondernomen (om) zijn verblijf te regulariseren

Betrokkene werd reeds op 11/06/2017 naar Albanië gerepatrieerd

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het Inreisverbod van 3 jaar dat hem betekend werd op 23/05/2017.

Op 12/04/2018 heeft betrokkene een veroordeling opgelopen van 4 maanden door de rechtbank van Antwerpen voor inbreuk op de wetgeving inzake drugs.

Op 10/01/2018 heeft betrokkene een veroordeling opgelopen van 2 jaar gevangenis met uitstel 5 jaar voor 18 maanden

Gevangenis door de rechtbank van Antwerpen voor andere misdrijven (Inbreuk op de wetgeving inzake drugs) ; als dader of mededader.

Gelet op de herhaling van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Overwegende dat uit de terugkerende aard van het misdadige gedrag van betrokkene legitiem kan afgeleid worden dat deze laatste een reële en actuele bedreiging voor de openbare orde vertegenwoordigt.

Overwegende dat de persoonlijkheid van betrokkene een gevaar betekent voor de openbare orde en voor andermans gezondheid in de mate dat het verspreiden van verdovende middelen een ware plaag voor de bevolking betekent;

In zijn vragenlijst hoorplicht ingevuld op 11/12/2017 heeft betrokkene verklaard een duurzame relatie in België te hebben.

Betrokkene diende een huwelijksdossier met een Belgische onderdane. Op 12/01/2018 werd zijn huwelijksaanvraag geweigerd door de Burgerlijke Stand van Deurne. Bovendien, geeft zijn intentie om te huwen hem niet automatisch recht op een verblijf. We kunnen dus concluderen dat een terugkeer naar Albanië geen schending van artikel 8 van het EVRM inhoudt. Zowel betrokkene als zijn partner, wisten verder dat het gezinsleven in België vanaf het begin precair was, gelet op de illegale verblijfssituatie van betrokkene in België.

Bovendien het feit dat de partner van betrokkene in België verblijft, kan niet worden behouden in het kader van de bepalingen van artikel 8§1 van het EVRM aangezien betrokkene inbreuken heeft gepleegd die de openbare orde van het land schaden zoals bepaald in artikel 8§2 van het EVRM. Uit de bepalingen van het tweede lid van art. 8 van het EVRM blijkt dat het recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven niet absoluut is.

Betrokkene heeft geen vrees in het kader van artikel 3 EVRM vermeld.

Gelet op de herhaling van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde zeer ernstig te verstoren.

Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde is een Inreisverbod van 8 jaar proportioneel. (...)

Artikel 74/11 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1

De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien:

1° de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden.

2° de onderdaan van een derde land een huwelijk, een partnerschap of een adoptie uitsluitend heeft aangegaan om toegelaten te worden tot verblijf of om zijn recht op verblijf in het Rijk te behouden.

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

§ 2

De minister of zijn gemachtigde onthoudt zich er van een inreisverbod op te leggen wanneer hij het verblijf van de onderdaan van een derde land overeenkomstig artikel 61/3, § 3, of 61/4, § 2 beëindigt, onverminderd § 1, tweede lid, 2°, op voorwaarde dat hij geen bedreiging vormt voor de openbare orde of nationale veiligheid.

De minister of zijn gemachtigde kan zich onthouden van het opleggen van een inreisverbod in individuele gevallen, omwille van humanitaire redenen.

§ 3

Het inreisverbod treedt in werking de dag waarop de beslissing met betrekking tot het inreisverbod wordt betekend.

Het inreisverbod kan niet ingaan tegen de bepalingen betreffende het recht op internationale bescherming, zoals gedefinieerd in de artikelen 9ter, 48/3 en 48/4.”

Vooreerst stelt de Raad vast dat de bestreden beslissing melding maakt van artikel 74/11 van de vreemdelingenwet en dat in dit artikel te lezen valt om welke reden een inreisverbod kan worden opgelegd, waaraan een inreisverbod moet voldoen en wanneer een inreisverbod voor meer dan drie jaar kan worden opgelegd. Deze verwijzing volstaat reeds als juridische grondslag. Bovendien blijkt uit de uiteenzetting van de middelen in het verzoekschrift dat de verzoekende partij heel duidelijk begrepen heeft welk artikel de juridische grondslag vormt voor de bestreden beslissing. Waar de verzoekende partij stelt dat er nergens melding wordt gemaakt van *“het duidelijk maken dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden”* is het duidelijk genoeg dat dit slaat op *“indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet werd uitgevoerd”*, hetgeen overigens niet betwist wordt door de verzoekende partij.

In zoverre de verzoekende partij stelt dat er geen eerste paragraaf vierde bolletje bestaat, stelt de Raad vast dat de bestreden beslissing melding maakt van *“4° alinea”*. Hieruit blijkt voldoende duidelijk dat de verwijzing slaat op de vierde alinea waar sprake is van het opleggen van een inreisverbod van meer dan vijf jaar wanneer de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid. Uit de feitelijke uiteenzetting blijkt dat de verwerende partij van oordeel is dat de verzoekende partij een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde. Bovendien blijkt uit de verdere uiteenzetting van het middel dat de verzoekende partij heel goed begrepen heeft wat haar ten laste wordt gelegd.

Met haar betoog maakt de verzoekende partij de schending van de formele motiveringsplicht niet aannemelijk.

In een tweede en derde onderdeel stelt de verzoekende partij dat de verwerende partij niet aantoont dat zij een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid en dat zij niet vermeldt dat dit uitdrukkelijk het geval is. Hiermee gaat zij in op de motivering inzake de duurtijd van het inreisverbod en de door haar aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Artikel 74/11, § 1, vierde lid van de vreemdelingenwet laat verwerende partij toe een inreisverbod van meer dan vijf jaar op te leggen indien een vreemdeling een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

Anders dan wat de verzoekende partij poogt voor te houden blijkt voldoende duidelijk uit de bestreden beslissing dat de verwerende partij van oordeel is dat zij een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde.

De verwerende partij is van oordeel dat dit zo is omdat de verzoekende partij op 10 januari 2018 werd veroordeeld tot 2 jaar gevangenisstraf met uitstel gedurende 5 jaar voor 18 maanden voor andere misdrijven (inbreuken op de wetgeving inzake drugs), als dader of mededader en op 12 april 2018 opnieuw werd veroordeeld tot 4 maanden gevangenisstraf omwille van een inbreuk op de wetgeving inzake drugs, omdat er sprake is van een herhaling van feiten, van een terugkerend misdadig gedrag en omdat de verzoekende partij een gevaar vormt voor andermans gezondheid en ook omdat het verspreiden van verdovende middelen een ware plaag vormt voor de bevolking.

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat de veroordelingen voor drugsfeiten hun grondslag vinden in het administratief dossier. De verzoekende partij betwist niet dat zij tot 2 keer toe werd veroordeeld voor een inbreuk op de wetgeving inzake drugs. In zoverre de verzoekende partij betoogt dat de verwerende partij enkel heeft verwezen naar deze twee veroordelingen, blijkt uit een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing dat dit niet correct is. Zoals hiervoor reeds werd uiteengezet kan uit de bestreden beslissing duidelijk worden afgeleid dat de verwerende partij meent dat er sprake is van een herhaling van feiten, van een terugkerend misdadig gedrag en de verzoekende partij beschouwt als een gevaar voor andermans gezondheid en ook van oordeel is dat het verspreiden van verdovende middelen een ware plaag vormt voor de bevolking.

De Raad wijst er daarbij op dat de kwalificatie van de gepleegde drugsmisdrijven als 'ernstig' steun vindt in de rechtspraak van het EHRM die al herhaaldelijk de maatschappelijke impact en ernst van drugsmisdrijven heeft benadrukt. Het EHRM beschouwt drugshandel als een ernstige verstoring van de openbare orde en een ondermijning van de gezondheid van anderen (EHRM 19 februari 1998, nr. 26102/95, Dalia/Frankrijk, § 54; EHRM 11 juli 2002, nr. 56811/00, Amrollahi/Denemarken, § 35; EHRM 10 juli 2003, nr. 53441/99, Benhebba/Frankrijk, § 35; EHRM 1 december 2016, nr. 77036/11, Salem/Denemarken, § 66).

In dezelfde zin heeft het Hof van Justitie aangegeven dat georganiseerde drugshandel een bedreiging vormt voor de gezondheid, de veiligheid en de levenskwaliteit van de burgers van de Unie, alsook voor de wettige economie, de stabiliteit en de veiligheid van de lidstaten en dat bijgevolg de bestrijding van de georganiseerde drugscriminaliteit onder het begrip "*ernstige redenen van openbare orde*" valt (HvJ 23 november 2010, C-145/09, Tsakouridis, pt. 56).

In zoverre de verzoekende partij betoogt dat de vermelding dat er sprake is van een terugkerend misdadig gedrag een lukrake bewering is en niets bijdraagt aan de motivering, kan zij niet worden gevolgd. Vooreerst is er geen sprake van een lukrake bewering. De verzoekende partij werd wel degelijk tot twee keer toe veroordeeld voor een inbreuk op de wetgeving inzake drugs en dit op een korte tijdsperiode, zodat de verwerende partij wel degelijk kon vaststellen dat er sprake is van herhaling of recidive. Een verwijzing naar de herhaling van feiten is wel degelijk dienstig want het toont juist aan dat de verzoekende partij er niet voor terugdeinst om opnieuw dezelfde feiten te plegen. Dat het actueel karakter niet zou zijn aangetoond, is volledig uit de lucht gegrepen. In de bestreden beslissing wordt verwezen naar een veroordeling van 10 januari 2018 en een veroordeling van 12 april 2018 en de bestreden beslissing dateert van 24 mei 2018. Het betreft dus wel degelijk actuele feiten. Waar de verzoekende partij stelt dat het beperkte straffen zijn probeert zij de feiten te minimaliseren. Dit doet echter geen afbreuk aan het gegeven dat zij wel degelijk tot twee keer toe werd veroordeeld voor een inbreuk op de wetgeving inzake drugs.

Met haar beweringen maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat niet zou zijn aangetoond dat zij een werkelijke actuele en voldoende ernstige bedreiging vormt van een fundamenteel belang van de samenleving. Een schending van de materiële motiveringsplicht wordt niet aannemelijk gemaakt.

De verzoekende partij stelt voorts dat zij gehuwd is met een Belgisch onderdane en dat zij wel degelijk haar verblijf wenst te regulariseren, dat het niet een huwelijksaanvraag maar wel een afgesloten huwelijk betreft. Ook stelt ze dat ze een dochter heeft in Italië en dat de verwerende partij hiermee geen rekening

heeft gehouden en dit terwijl het inreisverbod voor het hele Schengen grondgebied geldt. Evenmin werd er rekening gehouden met haar economische situatie aangezien er niets gesteld wordt over haar werk als vrachtwagenchauffeur, terwijl het inreisverbod het grensoverschrijdend vrachtverkeer nagenoeg onmogelijk maakt.

Met dit betoog tracht de verzoekende partij aan te tonen dat artikel 74/11 van de vreemdelingenwet werd geschonden.

Artikel 74/11 van de vreemdelingenwet stelt dat de duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

In de bestreden beslissing wordt verwezen naar de vragenlijst die door de verzoekende partij werd ingevuld naar aanleiding van de verplichting tot horen van de verzoekende partij.

In de bestreden beslissing motiveert de verwerende partij dat de verzoekende partij verklaard heeft een duurzame relatie te hebben in België. De verwerende partij wijst erop dat de huwelijksaanvraag op 12 januari 2018 werd geweigerd, maar uit de verdere motivering van de bestreden beslissing blijkt dat zij het gezinsleven van de verzoekende partij niet in vraag stelt en een belangafweging doorvoert in het licht van artikel 8 van het EVRM.

Het gegeven dat er verkeerdelijk wordt vermeld er sprake was van een huwelijksaanvraag in de plaats van een aanvraag tot erkenning van het huwelijk, doet in casu geen afbreuk aan de vaststelling dat de aanvraag werd geweigerd op 12 januari 2018. Hiermee werd wel degelijk ingegaan op de poging tot regularisatie van het verblijf. De verzoekende partij kan niet voorhouden op heden over een verblijfsrecht in België te beschikken en uit de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat er rekening werd gehouden met de impact van het inreisverbod op het gezinsleven van de verzoekende partij.

Waar zij nu stelt dat zij een dochter heeft in Italië, kan de Raad enkel vaststellen dat zij dit gegeven nooit kenbaar heeft gemaakt aan de verwerende partij, zodat het de verwerende partij niet ten kwade kan worden geduid hiermee geen rekening te hebben gehouden.

Waar de verzoekende partij ook nog stelt dat zij een vrachtwagenchauffeur is van internationale transporten, blijkt dat zij dit inderdaad heeft meegedeeld aan de verwerende partij. Op dit punt kan de Raad de verzoekende partij wel volgen waar zij stelt dat een inreisverbod van 8 jaar een immense impact heeft op haar werk aangezien dit grensoverschrijdend vrachtverkeer nagenoeg onmogelijk maakt. Dit is wel degelijk een relevant element dat in aanmerking diende te worden genomen door de verwerende partij bij het bepalen van de duur van het inreisverbod. Een schending van artikel 74/11 van de vreemdelingenwet wordt op dit punt aannemelijk gemaakt.

Het eerste middel is in de besproken mate gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van 24 mei 2018 tot afgifte van een inreisverbod, wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf oktober tweeduizend achttien door:

mevr. J. CAMU,

kamervoorzitter,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

J. CAMU